

Sygn. akt II Ka 330/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2015r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jerzy Pałka

Sędziowie: SSO Ryszard Warda

SSO Marek Konrad (spr.)

Protokolant: Ewa Pędzich

przy udziale pełnomocnika Urzędu Celnego w C. J. R.

po rozpoznaniu w dniu: 25.09.2015r.

sprawy oskarżonych: **F. M. oraz T. J.**

oskarżonego o popełnienie czynu z art. 107§1kks

z powodu apelacji: obrońcy oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Wyszkanie z dnia 26.09.2014r. w sprawie IIK 1/12

orzeka:

I. Uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Wyszkanie.

Sygn. akt II Ka 330/15

UZASADNIENIE

F. M. został oskarżony o to, że w okresie od 21 czerwca 2010 r. do 28 czerwca 2010 r. działając wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną osobą i T. J., w miejscowości S., w pomieszczeniach lokalu Bar (...) 17A, przy użyciu urządzeń do gry o nazwach (...) - dokonujących wypłat wygranych rzeczowych w postaci punktów kredytowych przedłużających czas gry oraz wypłat wygranych pieniężnych, udostępnionych do publicznego korzystania, urządził gry na automatach, wbrew przepisom ustawy o grach hazardowych, co stanowi naruszenie przepisów: art. 3, 6 ust. 1, art. 129 ustawy z dn. 19.11.2009 r. o grach hazardowych,

tj. o czyn z art. 107 § 1 k.k.s.

T. J. został oskarżony o to, że w okresie od 21 czerwca 2010 r. do 28 czerwca 2010 r. działając wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną osobą i F. M., w miejscowości S., w pomieszczeniach lokalu Bar (...) 17A, przy użyciu urządzeń do gry o nazwach (...) - dokonujących wypłat wygranych rzeczowych w postaci punktów kredytowych przedłużających czas gry oraz wypłat wygranych pieniężnych, udostępnionych do publicznego korzystania, urządził gry na automatach, wbrew przepisom ustawy o grach hazardowych, co stanowi naruszenie przepisów: art. 3, 6 ust. 1, art. 129 ustawy z dn. 19.11.2009 r. o grach hazardowych,

tj. o czyn z art. 107 § 1 k.k.s.

Sąd Rejonowy w Wyszkowie **wyrokiem** z dnia 26 września 2014 r., sygn. akt II K 1/12:

I. F. M. i T. J. uznał za winnych dokonania zarzucanego im czynu i za to na podstawie art. 107 § 1 k.k.s. skazał każdego z nich na kary po 100 (sto) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (sto) złotych;

II. na podstawie art. 30 § 5 k.k.s. orzekł przepadek dowodów rzeczowych w postaci automatów do gier o nazwach H. S. i (...) bez numeru seryjnego poprzez ich zniszczenie, przechowywanych w Magazynie Izby Celnej w W. oraz orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa znajdujących się w nich środków pieniężnych w kwocie łącznej 4748 (cztery tysiące siedemset czterdzieści osiem) złotych, przechowywanych w Izbie Celnej w W.;

III. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od każdego z oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu w tym kwoty po 1629,51 (jeden tysiąc sześćset dwadzieścia dziewięć złotych 51/100) tytułem wydatków oraz kwoty po (jeden tysiąc) złotych tytułem opłaty.

Powyższy wyrok w całości na korzyść oskarżonych F. M. oraz T. J. zaskarżył **apelacją** ich obrońca, zarzucając mu:

I. obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 107 § 1 k.k.s. przez jego zastosowanie, a w konsekwencji uznanie, że jego Mandanci swoim zachowaniem opisanym w akcie oskarżenia wyczerpali znamiona przestępstwa skarbowego, pomimo iż przepis ten nie powinien mieć zastosowania w niniejszej sprawie, albowiem jest on przepisem o charakterze blankietowym i odtworzenie jego treści normatywnej możliwe jest tylko w oparciu o przepisy ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. z 2009 r. Nr 201, poz. 1540), a w szczególności art. 6 ust. 1, art. 14 ust. 1 ww. ustawy, które to nie mogą być stosowane w polskim systemie prawnym, gdyż stanowią „przepisy techniczne” w rozumieniu dyrektywy nr 98/34 Parlamentu Europejskiego i Rady, co skutkuje tym, że przepisy takie są nieskuteczne i nie mogą być podstawą rozstrzygnięć sądowych;

II. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

a) art. 167 k.p.k. w zw. art. 169 § 2 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. poprzez zaniechanie przeprowadzenia dowodu z zeznań świadka P. S. - będącego osobą, która przywiozła do lokalu oskarżonych automaty do gier, która pośredniczyła pomiędzy oskarżonymi a najemcą lokalu, w którym prowadzili działalność gospodarczą Pan F. M. i Pan T. J. - pomimo to, że Sąd I instancji dopuścił dowód z zeznań świadka B. S. i w toku całego postępowania nie dokonał zmiany tej decyzji, a jedynie wobec trudności w zawiadomieniu o terminie rozprawy zaniechał przeprowadzenia tego dowodu, chociaż był on niezbędny do wydania merytorycznej decyzji w sprawie, albowiem ujawnione w toku postępowania okoliczności dowiodły bezspornie, że całą sferą związaną z eksploatacją urządzeń, ich serwisem, dostępem do środków pieniężnych, a przede wszystkim czerpaniem z nich zysków zajmował się właśnie świadek B. S. a nie oskarżeni, których jedyna rola w niniejszej sprawie ograniczała się do podnajęcia części lokalu, a zatem należy uznać, że w sprawie nie zostały wyjaśnione wszystkie istotne okoliczności sprawy, w następstwie czego doszło do przypisania jego Mandantom odpowiedzialności karnej;

b) art. 196 § 3 k.p.k. w zw. art. 41 k.p.k. w zw. z art. art. 410 k.p.k. poprzez wydanie wyroku w oparciu o opinię biegłego A. C., podczas gdy ujawnione w toku rozprawy głównej okoliczności dotyczące tego biegłego z których wynika, że jest on osobą uzależnioną od hazardu, a ponadto jest osobą, którą łączą silne powiązania finansowe z oskarżycielem publicznym, które to okoliczności w sposób oczywisty osłabiają zaufanie do bezstronności biegłego, co obligowało Sąd do uwzględnienia wniosku o jego wyłączenie i powołanie nowego biegłego;

c) art. 424 § 1 k.p.k.

- poprzez nieodniesienie się w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku do kwestii mającej wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, a mianowicie całkowite przemilczenie okoliczności związanych z brakiem notyfikacji Komisji Europejskiej

przepisów technicznych ustawy o grach hazardowych, w sytuacji gdy art. 107 k.k.s. ma charakter blankietowy, a zatem odtworzenie jego treści normatywnej jest możliwe tylko poprzez odwołanie się do przepisów tejże ustawy, w związku z czym ta kwestia ma kluczowe znaczenie dla oceny prawnokarnej zachowania jego Mandantów,

- poprzez zaniechanie wyjaśnienia w treści zaskarżonego orzeczenia powodów dla których Sąd I instancji- abstrahując od podniesionych w niniejszej apelacji zarzutów- przyjął, iż czyn zarzucany oskarżonym stanowi przestępstwo skarbowe opisane w art. 107 § 1 k.k.s., a nie czyn mniejszej wagi opisany w art. 107 § 4 k.k.s pomimo, że niewielki przedział czasu w jakim mieli urządzać gry na automatach oskarżeni, a także brak możliwości dokonywania wypłat z powyższych automatów powoduje, że w stosunku do oskarżonych winna mieć zastosowanie norma wskazana w art. 107 § 4 k.k.s., gdyż uznać trzeba, że ustawodawca wprowadził ją właśnie dla tego rodzaju przypadków, które nie noszą znamion intencjonalnej i zorganizowanej przestępczości przeciwko interesom podatkowym Skarbu Państwa,

d) art. 424 § 1 i 2 k.p.k. polegające na wewnętrznej sprzeczności uzasadnienia wyroku co do faktów i okoliczności, które Sąd uznał za udowodnione oraz okoliczności, które Sąd miał na względzie przy ustalaniu winy oskarżonych, która to sprzeczność przejawia się m.in. w zakwestionowaniu prawdziwości umowy najmu lokalu zawartej przez oskarżonych przy jednoczesnym uznaniu, że ich czyn został popełniony w okresie od 21 czerwca do 28 czerwca 2010 r., a więc w okresie który odpowiada dacie umowy i dacie kontroli dokonanej przez funkcjonariuszy Urzędu Celnego,

e) art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 k.p.k. poprzez niezgodną ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zasadami prawidłowego rozumowania ocenę zgromadzonego materiału dowodowego, akcentującą przy tym - wbrew zasadzie obiektywizmu - okoliczności niekorzystne dla Pana F. M. oraz Pana T. J., przy jednoczesnym pominięciu lub bagatelizowaniu okoliczności dla nich korzystnych, bez należytego uzasadnienia takiego stanu rzeczy, a także poczynieniu ustaleń faktycznych na podstawie wyselekcjonowanego materiału dowodowego, nie zaś wszystkich dowodów zgromadzonych w sprawie, często w sposób sprzeczny z dowodami zgromadzonymi w sprawie lub całkowicie dowolny - bez odwołania się do jakiegokolwiek podstawy dowodowej - czego najpełniejszym wyrazem jest uzasadnienie zaskarżanego wyroku, nie odpowiadające wymogom procesowym w zakresie w jakim całkowicie pomija okoliczności związane z obowiązkiem notyfikacji przepisów technicznych ustawy o grach hazardowych, a także rozstrzygnięciu wątpliwości, które wyłoniły się w toku postępowania na niekorzyść oskarżonych, a więc wbrew zasadzie in dubio pro reo.

Z ostrożności procesowej, gdyby Sąd II instancji nie podzielił przedstawionej powyżej argumentacji na zasadzie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 § 3 k.p.k. w zw. z art. 438 § 3 k.p.k. w zw. z art. 113 k.k.s obrońca oskarżonych zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść wyroku, polegający na:

a) bezpodstawnym przyjęciu, że działanie F. M. i T. J. było działaniem z winy umyślnej, czego następstwem było przypisanie im odpowiedzialności karnej za czyn stypizowany w art. 107 § 1 k.p.k.,

b) uznaniu, że wina oskarżonych nie budzi wątpliwości z uwagi na fakt, iż podmiot, który podnajmował od nich powierzchnię baru również nie posiadała koncesji na prowadzenie gier na automatach,

c) przyjęciu, że z faktu, iż we wskazanych w zarzucie automatach do gry zabezpieczono środki pieniężne świadczy o tym, że oskarżeni mieli świadomość, że wskazane automaty służą do prowadzenia gier na nich wbrew przepisom o grach hazardowych,

d) przyjęciu, że oskarżeni byli wcześniej karani, chociaż wszelkie wydane wobec nich wyroki uległy zatarciu, co Sąd winien mieć na uwadze przy wymiarze kary,

podczas gdy z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie w sposób jednoznaczny wynika, że jego Mandanci tylko podnajęli lokal firmie P.H.U. (...) J. W., a celem tego działania było zminimalizowanie kosztów prowadzonej przez nich działalności gospodarczej, a zatem nawet w najmniejszym stopniu nie zdawali oni sobie sprawy z faktu, że mogą uczestniczyć w procederze o charakterze przestępczym, przy czym Sąd w ogóle nie wziął pod uwagę

okoliczności, że to jego Mandanci zostali wprowadzeni w błąd co do legalności prowadzonej przez najemcę działalności gospodarczej.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonych wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych F. M. i T. J. od zarzuconych im czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Na zasadzie art. 427 § 3 k.p.k. obrońca oskarżonych wniósł o przeprowadzenie dowodu z:

- 1) zeznań świadka P. S. na okoliczność oraz w celu ustalenia podmiotu do którego należą automaty do gier zatrzymane w niniejszej sprawie, okoliczności zawarcia umowy, jak również na okoliczności informacji przekazanych przez tego świadka oskarżonym w związku z podnajęciem należącego do nich lokalu,
- 2) dokumentu w postaci Postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy-Żoliborza w Warszawie z dn. 28 grudnia 2012 r. na okoliczność niekaralności Pana T. J.,
- 3) opinii biegłego z zakresu gier na okoliczność oraz w celu ustalenia charakteru urządzeń zatrzymanych w lokalu oskarżonych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonych F. M. oraz T. J. jest o tyle zasadna, że skutkowałą uchyleniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania.

Zdaniem Sądu Okręgowego w toku procedowania w przedmiotowej sprawie nie zostały w należnym zakresie wyjaśnione wszystkie okoliczności, co w konsekwencji mogło doprowadzić do błędnych ustaleń faktycznych. W tym miejscu podkreślić należy, że nie jest celem niniejszych wywodów kompleksowa ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a jedynie zwrócenie uwagi na uchybienie, które legło u podstaw uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Analiza uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego doprowadziła Sąd Okręgowy do przekonania o konieczności uchylenia zaskarżonego orzeczenia. Lektura pisemnych motywów rozstrzygnięcia implikuje bowiem wniosek, iż Sąd I instancji, uznając oskarżonych za winnych popełnienia zarzuconych im czynów, odstąpił od poczynienia ustaleń - istotnych z punktu widzenia ich odpowiedzialności.

Oskarżeni F. M. oraz T. J. stanęli pod zarzutem popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 107 § 1 k.k.s., z przywołaniem jego związku z przepisem szczególnym konkretyzującym odpowiedzialność karnoskarbową oskarżonych. W przepisie art. 107 § 1 k.k.s. penalizowane są zachowania sprawcy, polegające na działaniu wbrew przepisom ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych. Stosownie do dyspozycji przepisu art. 3 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych urządzenie i prowadzenie działalności w zakresie gier losowych, zakładów wzajemnych i gier na automatach jest dozwolone wyłącznie na zasadach określonych w ustawie. W istocie swej, blankietowy przepis art. 3 cytowanej ustawy, odsyła do przepisów określających zakazy i nakazy, związane ze ścisłą reglamentacją i kontrolą ze strony Państwa działalności związanej z hazardem. Do tego rodzaju przepisów należą zakazy i nakazy zawarte w art. 6 ust. 1 oraz art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych.

Na obecnym etapie postępowania zasadniczy wpływ na kwestię odpowiedzialności karnej oskarżonych ma skuteczność przepisów art. 6 i 14 ustawy o grach hazardowych, która uzależniona jest od okoliczności związanych ze spełnieniem wymogów proceduralnych objętych dyrektywą 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającą procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz. Urz. UE L 2014, 21.7.1998, p. 37).

Zgodnie z brzmieniem art. 8 ust. 1 dyrektywy 98/34/WE z dnia 22 czerwca 1998 r. państwa członkowskie niezwłocznie przekazują Komisji wszelkie projekty przepisów technicznych, z wyjątkiem tych, które w pełni

stanowią transpozycję normy międzynarodowej lub europejskiej. W takich przypadkach wystarczająca jest informacja dotycząca odpowiedniej normy. Państwa przekazują także Komisji podstawę prawną konieczną do przyjęcia uregulowań technicznych, jeżeli nie zostały wyraźnie ujęte w projekcie. Na państwa członkowskie Unii Europejskiej nałożono obowiązek notyfikacji przepisów technicznych implementujących dyrektywy. Trzeba zauważyć, że państwo może odstąpić od notyfikowania środków krajowych, powołując się na pilne przyczyny spowodowane przez poważne i nieprzewidziane okoliczności odnoszące się do ochrony zdrowia i bezpieczeństwa publicznego, ochrony zwierząt lub roślin. Powinno jednak przedstawić te okoliczności w komunikacie kierowanym do Komisji.

Zgodnie z definicją zawartą w art. 1 pkt 11 ww. dyrektywy „przepisy techniczne” to specyfikacje techniczne i inne wymagania, bądź zasady dotyczące usług, włącznie z odpowiednimi przepisami administracyjnymi, których przestrzeganie jest obowiązkowe, de iure lub de facto, w przypadku wprowadzenia do obrotu świadczenia usług, ustanowienia operatora usług lub stosowania w Państwie Członkowskim lub na przeważającej jego części, jak również przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne Państw Członkowskich, za wyjątkiem określonych w art. 10, zakazujące produkcji, przywozu, wprowadzania do obrotu i stosowania produktu lub zakazujące świadczenia bądź korzystania z usługi lub ustanawiania dostawcy usług. Przepisy techniczne obejmują de facto: 1) przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne Państwa Członkowskiego, które odnoszą się do specyfikacji technicznych bądź innych wymogów lub zasad dotyczących usług, bądź też do kodeksów zawodowych lub kodeksów postępowania, które z kolei odnoszą się do specyfikacji technicznych bądź innych wymogów lub zasad dotyczących usług, zgodność z którymi pociąga za sobą domniemanie zgodności z zobowiązaniami nałożonymi przez wspomniane przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne, 2) dobrowolne porozumienia, w których władze publiczne są stroną umawiającą się, a które przewidują, w interesie ogólnym, zgodność ze specyfikacjami technicznymi lub innymi wymogami albo zasadami dotyczącymi usług z wyjątkiem specyfikacji odnoszących się do przetargów przy zamówieniach publicznych; 3) specyfikacje techniczne lub inne wymogi bądź zasady dotyczące usług, które powiązane są ze środkami fiskalnymi lub finansowymi mającymi wpływ na konsumpcję produktów lub usług przez wspomaganie przestrzegania takich specyfikacji technicznych lub innych wymogów bądź zasad. Specyfikacje techniczne lub inne wymogi bądź zasady dotyczące usług powiązanych z systemami zabezpieczenia społecznego nie są objęte tym znaczeniem.

Uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie zawiera żadnych rozważań na temat charakteru przepisów art. 6 ust. 1 oraz art. 14 ustawy o grach hazardowych, tj. przepisów zawężających możliwość użytkowania automatów wyłącznie do kasyn - czy przepisy te mają charakter przepisów technicznych w rozumieniu ww. dyrektywy i konsekwencji braku ich notyfikacji Komisji Europejskiej. Sąd Rejonowy orzekając w niniejszej sprawie w ogóle pominął tę kwestię, a ma ona istotne znaczenie dla odpowiedzialności karnej oskarżonych.

Należy w tym miejscu przywołać normę art. 87 ustęp 1 Konstytucji RP stanowiącego jednoznacznie, że prawodawstwo unijne, stanowi źródło prawa. Ponadto, fundamentalną zasadą obowiązującą w porządku prawnym Unii Europejskiej jest to, iż sądy państw członkowskich, nie powinny przyjmować innej interpretacji prawa wspólnotowego, niż ta wskazana w orzeczeniach Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, zawierającym wykładnię stosowanych przepisów prawa. Wykładnia prawa dokonywana przez sądy państw członkowskich oraz organy państwa musi uwzględniać orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Sędzia krajowy w pierwszej kolejności jest bowiem sędzią wspólnotowym (zasada supremacji *acquis communautaire* zapoczątkowana wyrokiem ETS z dnia 15 lipca 1964 r. 6/64 C. v. (...), (...)), a każdy sąd krajowy mający w ramach swoich kompetencji zastosować przepisy prawa wspólnotowego zobowiązany jest zapewnić pełną skuteczność (*fr. plain effet*) norm prawa wspólnotowego, nie stosując w razie konieczności wszelkich, nawet późniejszych, sprzecznych z przepisami prawa wspólnotowego przepisów ustawodawstwa krajowego.

Nie ulega wątpliwości, że ustawa o grach hazardowych z dnia 19 listopada 2009 r. uchwalona została w sposób wadliwy. Nie zwrócono się o opinię na temat zgodności projektu z prawem unijnym i nie udokumentowano fazy uzgodnień międzyresortowy.

W wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 19 lipca 2012 r., wydanym w połączonych sprawach C-213/11, C-214/11 i C-217/11 (Dz.U. UE. L. 1998. 204. 37), w pkt. 24 i 25, *expressis verbis* uznano za przepis techniczny art. 14 ust. 1 ustawy hazardowej, stanowiący, że „Urządzanie gier cylindrycznych, gier w karty, gier w kości oraz gier na automatach dozwolone jest wyłącznie w kasynach gry”. Podkreślić przy tym należy, iż zgodnie z motywem prawotwórczym pkt. 25 wyroku TS UE przepisy tego rodzaju jak przepis art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych jest przepisem technicznym w rozumieniu art. 1 pkt 11 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 listopada 2006 r. (Dz. U. L. 363, s. 81) Teza ta stanowi kontynuację linii orzeczniczej Trybunału zapoczątkowaną między innymi wyrokiem z dnia 26 października 2006 r. w sprawie C#65/05 Komisja przeciwko Grecji.

Orzecznictwo Sądów powszechnych nie jest co prawda jednolite, co do kwestii technicznego charakteru przepisów ustawy o grach hazardowych i konsekwencji braku ich notyfikacji Komisji Europejskiej, jednakże w przeważającej mierze sądy powszechne oraz sądy administracyjne wskazują na techniczny charakter przepisów, tego rodzaju jak przepis art. 14 ustęp 1 ustawy hazardowej.

Konsekwencją przyjęcia technicznego charakteru tego rodzaju przepisów ustawy hazardowej, wobec ich nie notyfikowania przez Polskę jest to, że jej przepisy nie mogą być stosowane przez organy administracji i sądy. Z utrwalonej linii orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości (C 213/11, C 214/11 i C 217/11) wynika, że skutkiem prawnym naruszenia obowiązku notyfikacji przepisów technicznych jest ich bezskuteczność, czyli niemożność powoływania się na nie w obrocie prawnym, co oznacza, że nie można powoływać się na nie wobec jednostek a także, iż jednostki mogą się powoływać na fakt naruszenia przez państwo zobowiązań związanych z procedurą notyfikacyjną przed sądem krajowym, a to obliguje sąd do odmowy zastosowania tego rodzaju przepisów. W świetle orzecznictwa Trybunału i prawa traktatowego, przepisy prawa krajowego, co, do których nie dopełniono obowiązku notyfikacji, nie mogą być stosowane względem obywateli. Oznacza to, że ani sąd, ani prokurator, ani organy administracji nie mogą opierać swoich rozstrzygnięć na podstawie nienotyfikowanych przepisów technicznych.

Kwestie, o których mowa powyżej nie zostały w ogóle rozważone przez Sąd Rejonowy. Wysnuć należy zatem tezę, iż stwierdzenie przez Sąd I instancji o odpowiedzialności oskarżonych za zarzucane im czyny było przedwczesne. Bezsparnie bowiem Sąd *meriti* przy rozpoznaniu przedmiotowej sprawy nie dał posłuchu normom prawnym zobowiązującym go do badania i uwzględniania wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy.

Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, że zaskarżony wyrok zapadł z obrazą przepisów prawa procesowego, która mogła mieć istotne znaczenie dla treści merytorycznego rozstrzygnięcia w sprawie.

Wobec zaistnienia wyżej zaakcentowanego uchybienia procesowego, skutkującego w efekcie uchyleniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania, ustosunkowanie się do pozostałych podnoszonych w skardze apelacyjnej obrońcy oskarżonych zarzutów, należy uznać za przedwczesne. Dlatego też powyższe rozważania Sądu Odwoławczego ograniczone zostały do przedstawienia tylko tego uchybienia, które legło u podstaw uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy na mocy art. 437 § 2 k.p.k. orzekł jak w wyroku.